

Arrest

nr. 200 729 van 6 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 6 juni 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 mei 2017 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 13 oktober 2009 elk een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoekers dienen op 18 mei 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 15 september 2010 ontvankelijk verklaard.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 12 oktober 2010 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers gaan tegen deze beslissingen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest van 21 januari 2011 met nr. 54 717 weigert ook de Raad verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 21 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 18 mei 2010 ongegrond wordt verklaard. Ook tegen deze beslissing gaan verzoekers in beroep bij de Raad.

1.6. Op 18 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoekers bij aangetekende brief van 21 februari 2011 ter kennis gebracht.

1.7. Verzoekers dienen op 4 oktober 2011 een nieuwe aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaart op 20 februari 2012 de verblijfsaanvraag van 4 oktober 2011 onontvankelijk. Op dezelfde datum wordt andermaal beslist tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten aan verzoekers. Deze beslissingen worden hen op 8 maart 2012 ter kennis gebracht. Verzoekers gaan in beroep bij de Raad.

1.9. Bij arrest van 7 april 2015 met nr. 165 383 verwerpt de Raad het beroep ingediend tegen de ongegrondheidsbeslissing van 21 januari 2011.

1.10. Bij brief gedateerd op 15 februari 2017 dienen verzoekers een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.11. Bij arrest van 27 april 2017 met nr. 186 156 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissingen van 20 februari 2012.

1.12. Op 11 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 15 februari 2017 onontvankelijk wordt verklaard en beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers. Deze beslissing worden verzoekers op 19 mei 2017 ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 15 februari 2017 onontvankelijk wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.02.2017 werd ingediend door :

[A.,S.] [R.R. ...]

Geboren te [...] op [...]

[M.,R.] [R.R. ...]

Geboren op [...]

Wettelijke vertegenwoordigers van:

[M.,G.] [R.R. ...]

Geboren op [...]

[M.,V.] [R.R. ...]

Geboren op [...]

[M.,S.] [R.R. ...]

Geboren op [...]

Nationaliteit: Armenië

Adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 25.01.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Tijdens hun asielpcedure dienden betrokkenen een aanvraag 9ter in, deze werd ongegrond afgesloten op datum van 21.01.2011. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 23.02.2011, en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielpcedure – namelijk één jaar en drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen geen banden hebben met Armenië, dat hun jongste kind in België geboren is, dat de kinderen enkel en alleen Nederlands spreken, dat ze geen Armeens kunnen waardoor ze bij terugkeer naar Armenië analfabeet zouden zijn en hierdoor onherstelbare achterstand en schade zouden oplopen bij een terugkeer. Allereerst merken we op dat het loutere feit in België geboren te zijn, naar Belgische wetgeving, niet automatisch enig recht op verblijf opent. We stellen vast dat verzoekers het niet aannemelijk maken dat hun kinderen geen enkele band met Armenië zouden hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand zouden hebben dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. De twee oudste kinderen zijn in Armenië geboren en brachten er hun eerste levensjaren door, het jongste kind is niet in Armenië geboren maar alle kinderen hebben wel via hun ouders een band met Armenië. Verzoekers hebben immers de Armeense nationaliteit, zijn geboren en getogen in Armenië waar hun hele familie woont. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en dat zij zich sinds 23.02.2011 illegaal op het grondgebied bevinden waardoor ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Verder stellen we vast dat het zeer ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Armeens zouden spreken, wat toch hun moedertaal is en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in deze taal. Dit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat mijnheer [R.], de vader van de kinderen, geen enkel bewijs voorlegt van het volgen van Nederlandse taallessen. Mevrouw [A.], de moeder van de kinderen, behaalde niveau threshold 2, wat gelijk staat aan beperkte talige zelfstandigheid. Het is dan ook niet geloofwaardig dat betrokkenen thuis geen Armeens zouden spreken met hun kinderen. Bovendien merken we op dat de ouders er steeds van op de hoogte waren dat hun verblijf precair was en dat de scholing van de kinderen slechts een tijdelijke oplossing was en dat deze bovendien sinds 23.02.2011 plaatsvond in illegaal verblijf. De ouders dienden de kinderen te beschermen tegen de nadelen van een eventuele terugkeer daar hen hun moedertaal aan te leren. Betrokkenen tonen bovendien niet aan waarom hun kinderen het Armeens, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.

Betrokkenen verwijzen naar het feit dat zij sinds 2009 steeds een procedure lopende gehad zouden hebben waardoor er steeds zicht geweest zou zijn op een verblijfsrecht van onbepaalde duur. Echter, we stellen vast dat de asielpcedure van betrokkenen afgesloten werd op 25.01.2011, hun eerste aanvraag 9ter werd afgesloten op 21.01.2011 en hun tweede aanvraag 9ter op 20.02.2012. Betrokkenen betekenden een eerste bevel om het grondgebied te verlaten op 23.02.2011 en een volgende bevel op 08.03.2012. Betrokkenen kozen ervoor om geen gevolg te geven aan deze bevelen om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

Betrokkenen menen dat de beroepstermijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meegerekend dient te worden. Echter, dit is enkel het geval voor de asielpcedure waar het ingediende beroep een opschortende werking heeft. De ingediende beroepen tegen de negatieve beslissingen van de dienst

9ter werken niet opschortend en staan uitvoeringsmaatregelen dan ook niet in de weg. De bewering van betrokkenen is aldus foutief en kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien stellen we vast dat de scholing sinds 23.02.2011 plaatsvindt in illegaal verblijf. Dit maakt dat de volledige leerplicht van [V.], sinds 01.09.2012, plaatsvindt in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat de het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf en door hun kinderen telkens opnieuw en dit sinds schooljaar 2011-2012 het nieuwe schooljaar te laten opstarten vanuit illegaal verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Mits maandelijks voorlegging van een attest dat hun leerplichtige kinderen effectief regelmatig naar school gaan, mag het bevel om het grondgebied te verlaten maandelijks verlengd worden tot 30.06.2017. Na 30.06.2017, of bij niet-voorlegging van dergelijke attesten dienden betrokkenen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Hierdoor kan de onderbreking van het lopende schooljaar niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het Kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3 en artikel 28. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst.

Betrokkenen beroepen zich op het belang van het kind zoals bepaald in artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en in artikel 22bis van de Belgische Grondwet. Echter, betrokkenen maken niet concreet duidelijk op welke wijze het belang van hun kinderen geschaad wordt door een terugkeer naar het land van herkomst, temeer daar een dergelijk terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Volledigheidshalve merken we op dat de kinderen hun mening hebben kunnen uiten in huidige aanvraag om verblijfsmachtiging. De kinderen hadden namelijk alle feitelijke informatie kunnen verschaffen en staven met nuttige stukken. De kinderen hebben aldus de mogelijkheid gehad om hun mening te uiten. We verwijzen nogmaals naar het feit dat betrokkenen er van de op de hoogte waren dat hun verblijfs situatie precair was en dat de mogelijkheid bestond dat de door hen ingestelde procedures negatief afgesloten zouden worden en zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Op datum van 23.02.2011 betekenden betrokkenen hun eerste bevel om het grondgebied te verlaten en sindsdien hebben zij zich bewust genesteld in illegaal verblijf.

Betrokkenen verwijzen verder naar het feit dat het onrustig is in het grensgebied met Azerbeidzjan, waar zij woonachtig waren en waar het al vele jaren zeer onrustig zou zijn omwille van de onenigheid over Nagorno-Karabach. Echter, deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land van herkomst en betrokkenen leveren geen persoonlijke bewijzen dat hun lever in gevaar zou zijn. Volledigheidshalve merken we op dat uit hun verklaringen afgelegd tijdens hun asielprocedure blijkt dat zij niet woonachtig waren in de streek van Nagorno-Karabach maar wel in de streek van Masis, gelegen tussen de Turkse grens en de hoofdstad Yerevan.

Betrokkenen halen aan dat zij na hun lang verblijf in België geen banden meer zouden hebben met Armenië. Ten Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven

immers ruim 37 jaar (voor mijnheer) en ruim 25 jaar (voor mevrouw) in Armenië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarden ze beiden tijdens hun asielprocedure dat ze nog verschillende familieleden hebben in het land van herkomst.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen al zeven jaar in België zouden verblijven, dat zij zich uitstekend geïntegreerd zouden hebben in de Belgische samenleving, dat zij de Nederlandse taal geleerd zouden hebben, dat er spake zou zijn van vele hechte vriendschappelijke contacten in de Belgische samenleving, dat hun aanvraag gesteund wordt door de leerkrachten en directeur van KBO-Tielt en dat mevrouw vier deelcertificaten Nederlandse taallessen voorlegt evenals het bewijs van het volgen van Franse taallessen, hun beider inburgeringscontract, verschillende getuigenverklaringen en verschillende attesten/diploma's die betrekking hebben op de schoolse en buitenschoolse activiteiten van hun kinderen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

[...]

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954) Dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624)

[...]

De aanvraag op grond van artikel 9bis Vw. bestaat enerzijds uit een ontvankelijkheidsfase, en anderzijds uit een gegrondheidsfase.

De eerste stap betreft de ontvankelijkheid.

In casu werd enkel een beslissing genomen aangaande de ontvankelijkheid, niet aangaande de gegrondheid.

Normalerwijs moet een regularisatieaanvraag op grond van art. 9bis Vw. ingediend worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dergelijke aanvraag tot verblijfsmachtiging kan uitzonderlijk eveneens ingediend worden bij de burgemeester van de plaats waar verzoekers verblijven indien er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn.

In casu zijn deze buitengewone omstandigheden onmiskenbaar aanwezig.

De verwerende partij gaat echter niet over tot een beoordeling ten gronde, en beslist reeds meteen tot de onontvankelijkheid van de aanvraag.

De motivering daaromtrent is feitelijk onjuist en kennelijk onredelijk.

Er wordt uitgebreid gemotiveerd aangaande elementen van integratie van verzoekers, doch er wordt niet, minstens niet correct, gemotiveerd waarom de aanvraag niet in België zou mogen worden ingediend en de aanvraag daarom onontvankelijk zou zijn.

[...]

Verzoekers gaven bij hun verzoek zeer duidelijk te kennen dat er buitengewone omstandigheden aanwezig waren om de aanvraag in België te kunnen indienen.

Verzoekers verwijzen expliciet naar het feit dat de drie kinderen in België school lopen. Zo stelde verzoekers bij hun aanvraag:

"Indien het gezin verplicht zou worden om hun regularisatieaanvraag in hun land van herkomst in te dienen, zou dit betekenen dat de kinderen hun schooljaar dienen af te breken.

Dit zou zeer betreurenswaardig zijn en op ernstige en vooral onnodige wijze raken aan de kinderen hun recht op onderwijs. Men dient in casu te waken over het belang van de betrokken kinderen en hun schoolloopbaan niet onnodig afbreken.“

Waar de kinderen school lopen in België, in een heel andere taal, met bovendien een ander alfabet, kunnen zij niet zomaar hun lessen zonder meer verder zetten in Armenië, om aldaar verder les te volgen in afwachting van de beslissing aangaande de regularisatie.

Indien verzoekers terug zouden moeten keren naar Armenië, louter voor het indienen van de aanvraag, en ondertussen daar moeten wachten op de beslissing, zou dit onmiskenbaar een niet te herstellen ernstige schade aan de kinderen veroorzaken.

De kinderen die thans school lopen in België, zouden naar Armenië moeten terugkeren. Ze zouden daar volledig vanaf nul terug alles moeten leren, en alzo dus reeds vele jaren achterstand hebben.

Pas als de aanvraag dan gegrond zou worden verklaard, zouden de kinderen terug kunnen keren naar België, om in België hun onderwijsloopbaan verder te zetten. Ondertussen zouden zij een grote achterstand in België hebben opgelopen door hun tijdelijke aanwezigheid in Armenië.

Dit buitengewoon gegeven kan door geen enkel redelijk denkend mens worden ontkend.

[...]

De verwerende partij stelt dat het feit dat de kinderen hier naar school gaan, niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

De verwerende partij motiveert echter niet aangaande het feit dat de tijdelijke verwijdering van België een grote leerachterstand zou veroorzaken bij de kinderen.

De buitengewone omstandigheid is in het bijzonder dat de tijdelijke verwijdering een leerachterstand zou veroorzaken, indien de aanvraag in het buitenland zou moeten worden ingediend.

[...]

De verwerende partij motiveert dienaangaande:

“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien stellen we vast dat de scholing sinds 23.02.2011 plaatsvindt in illegaal verblijf. Dit maakt dat de volledige leerplicht van [V.], sinds 01.09.2012, plaatsvond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf en door illegaal verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid”

Dit betreft een motivering volledig naast de kwestie.

Er zou aldus de overheid geen sprake zijn van een buitengewone omstandigheid, omdat er in Armenië ook onderwijs kan gevolgd worden, en omdat het onderwijs in België in illegaal verblijf werd gevolgd.

De buitengewone omstandigheid heeft nochtans enkel betrekking op de reden waarom het zeer moeilijk is om de aanvraag in het buitenland in te dienen. Niet meer, niet minder dan dat.

In casu betreft de buitengewone omstandigheid dat de kinderen door een aanvraag in het buitenland een grote leerachterstand zouden oplopen.

Omtrent dit punt wordt niet het minste gemotiveerd.

Daarentegen wordt naast de kwestie gemotiveerd: De overheid motiveert dat er in Armenië ook onderwijs kan gevolgd worden, en dat het onderwijs plaatsvond in illegaal verblijf.

Dit is geen antwoord op het gegeven dat er een leerachterstand zou veroorzaakt worden door een tijdelijke verwijdering.

Dat het onderwijs in België in illegaal verblijf plaatsvond, heeft geen enkele relevantie ten aanzien van het bijzonder gegeven dat een tijdelijke verwijdering van België om de aanvraag te kunnen indienen een leerachterstand zou veroorzaken.

Dat, zoals de verwerende partij motiveert, er in Armenië ook onderwijs kan gevolgd worden, is uiteraard juist, doch dit is volledig naast de kwestie.

Verzoekers ontkennen uiteraard niet dat er in Armenië onderwijs kan gevolgd worden. Daar gaat het echter geenszins om. Waar het om gaat is dat bij een tijdelijke terugkeer, een leerachterstand zou opgelopen worden.

Het gaat in casu louter om de ontvankelijkheid, en dus om de mogelijkheid om de aanvraag in België in te dienen!

Uiteraard kan in Armenië les worden gevolgd. Echter zou een terugkeer naar Armenië in casu betekenen dat er eerst al aldaar een grote leerachterstand zou zijn gezien de kinderen de Armeense taal en alfabet niet meester zijn, en er vervolgens bij terugkeer naar België opnieuw een leerachterstand zou zijn, gezien zij ondertussen de lessen in België zouden hebben gemist.

De afwijzingen van de buitengewone omstandigheden wordt gemotiveerd met argumenten naast de kwestie, doch er wordt niets vermeld aangaande dit prangend probleem.

Anderzijds blijkt uit het gegeven dat de overheid verzoekers toelaat om het bevel om het grondgebied te verlaten te laten verlengen tot het einde van het schooljaar, zo lang de kinderen effectief naar school gaan, dat de overheid ook het belang van het niet onderbreken van het onderwijs inziet...

De voormelde bepalingen worden aldus geschonden, alwaar de verwerende partij oordeelt dat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn, zonder omtrent deze buitengewone omstandigheden afdoende te motiveren, en terwijl het bestaan ervan niet in redelijkheid kan worden ontkend."

2.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geëist dat verzoekers niet aantoonden dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor hun plaats van ophoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buiten-

gewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekers geven aan niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling in de bestreden beslissing over de scholing en belangen van hun kinderen. Zij zijn van mening dat op deze gronden wel degelijk buitengewone omstandigheden dienden te worden aanvaard.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich in hun aanvraag, ter staving van de buitengewone omstandigheden, beriepen op de artikelen 3.1 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 22bis van de Belgische Grondwet en hierbij de volgende toelichting verstrekten inzake de scholing en belangen van hun kinderen:

- zij hebben drie jonge kinderen, die allen school lopen in België en die hun schooljaar dienen af te breken indien de gezinsleden de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure moeten indienen, hetgeen ook negatieve gevolgen heeft voor hun schoolloopbaan;
- de kinderen hebben geen enkele band met Armenië, een van hen is zelfs in België geboren;
- de kinderen zijn de Armeense taal niet machtig en evenmin het Armeense alfabet, waardoor zij analfabeet zijn in het herkomstland; een voortzetting van het onderwijs in Armenië is om deze reden onmogelijk en zal een onherstelbare achterstand en schade tot gevolg hebben in de verdere ontplooiing van de kinderen.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder deze als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen in rekening heeft gebracht. Verweerder was van mening dat verzoekers niet aannemelijk maken dat hun kinderen geen enkele band hebben met Armenië en evenmin dat zij een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat zij in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. Hiervoor wordt allereerst overwogen dat de twee oudste kinderen in Armenië zijn geboren en er hun eerste levensjaren hebben doorgebracht. Verder wordt opgemerkt dat alle kinderen via hun ouders wel degelijk een band hebben met Armenië, nu verzoekers de Armeense nationaliteit hebben, zijn geboren en getogen in Armenië en hun hele familie aldaar woont. In deze omstandigheden is verweerder van mening dat mag worden aangenomen dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, te meer waar zij nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben verkregen in België en hier sinds 23 februari 2011 illegaal verblijven en dus moeten hebben beseft dat het verblijf in België slechts voorlopig was. Verweerder acht het verder ongeloofwaardig dat verzoekers in de huiselijke sfeer geen Armeens zouden spreken en dat de kinderen niet zouden zijn opgevoed in deze taal. Hij wijst erop dat dit de moedertaal is van

verzoekers, verzoeker geen enkel bewijs voorlegt van het volgen van Nederlandse taallessen en verzoekster slechts het niveau treshold 2 behaalde, wat gelijk staat met een beperkte taalvaardigheid in het Nederlands. Hij merkt ook nog op dat evenmin wordt aangetoond dat de kinderen het Armeens niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal. Vervolgens wordt gemotiveerd dat niet wordt aangetoond dat een geschikte scholing voor de kinderen niet kan worden verkregen in het land van herkomst. Verweerder stelt dat niet blijkt dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die niet te vinden is in het land van herkomst. Hij merkt ook op dat verzoekers steeds hebben geweten dat de scholing van de kinderen in precair en illegaal verblijf slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van deze kinderen zo normaal mogelijk te laten verlopen. Hij motiveert dat mits maandelijks voorlegging van een attest dat hun leerplichtige kinderen effectief regelmatig naar school gaan de bevelen om het grondgebied te verlaten mogen worden verlengd tot 30 juni 2017, waardoor een onderbreking van het lopende schooljaar niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verweerder is van mening dat verzoekers niet met concrete argumenten aantonen dat de belangen van hun kinderen daadwerkelijk in het gedrang komen indien het gezin de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure moet indienen.

De Raad merkt allereerst op dat verzoekers in casu niet zonder meer kunnen volstaan met een herhaling van of volharding in hun uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden in de verblijfsaanvraag. Zij geven hiermee weliswaar aan een andere feitelijke beoordeling te maken van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermogt uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekers aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Verzoekers benadrukken dat een terugkeer naar het herkomstland voor het indienen van de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure een grote leerachterstand voor de kinderen tot gevolg zal hebben en hieromtrent niet wordt gemotiveerd. Deze leerachterstand is volgens hen tweërlei: enerzijds zullen de kinderen een leerachterstand oplopen omdat zij de Armeense taal en het Armeense alfabet niet meester zijn en anderzijds zullen zij bij een eventuele terugkeer naar België opnieuw een leerachterstand oplopen omdat zij intussen de lessen in België hebben gemist.

De Raad wenst te benadrukken dat verzoekers in hun verblijfsaanvraag, wat de buitengewone omstandigheden betreft, een risico op leerachterstand voor hun kinderen inriepen op twee gronden: enerzijds waar het lopende schooljaar zou worden afgebroken en anderzijds waar de kinderen geen band meer hebben met Armenië en zij de Armeense taal en het Armeense alfabet niet machtig zijn. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat voor beide argumenten wordt gemotiveerd waarom deze niet worden aanvaard en waarom in het verlengde hiervan dus ook geen leerachterstand wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verzoekers kunnen niet dienstig het tegendeel voorhouden. In de bestreden beslissing wordt zo geïndiceerd dat volgens het bestuur niet blijkt dat de kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Armenië geen aansluiting kunnen vinden bij het Armeense onderwijs. Hierbij wordt het ingeroepen argument dat de kinderen de Armeense taal en het Armeense alfabet niet kennen, niet aanvaard. Er wordt benadrukt dat de kinderen via hun ouders een band hebben met het herkomstland en dat er moet worden aangenomen dat de kinderen tot op zekere hoogte zijn opgegroeid met de Armeense taal en cultuur. Dit geldt des te meer nu verzoekers' verblijf steeds precair dan wel illegaal was en waar niet blijkt dat verzoeker kennis heeft van de Nederlandse taal en verzoekster slechts een beperkte Nederlandstalige zelfstandigheid aantoont. Verweerder motiveert daarnaast dat mits maandelijks voorlegging van een attest dat hun leerplichtige kinderen effectief regelmatig naar school gaan de bevelen om het grondgebied te verlaten mogen worden verlengd tot 30 juni 2017, waardoor een onderbreking van het lopende schooljaar ook niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verzoekers hebben aldus kennis kunnen nemen van de motieven op basis waarvan het bestuur geen onvermijdelijke leerachterstand weerhoudt, noch omwille van een onderbreking van het lopende schooljaar noch omwille van een taal- en culturele achterstand in Armenië. Zij kunnen niet worden bijgetreden waar zij thans betogen dat deze motivering naast de kwestie zou zijn. Zij verenigen de motivering in de bestreden beslissing ten onrechte tot een motivering die luidt dat er in Armenië ook onderwijs kan worden gevolgd en het onderwijs in België plaatsvond in illegaal verblijf. In de motivering van de bestreden beslissing wordt wel degelijk ook ingegaan op de ingeroepen onderbreking van schooljaar en de ingeroepen taal- en culturele

achterstand die volgens verzoekers maakt dat hun kinderen grote problemen zullen ondervinden om aansluiting te vinden in het Armeense onderwijs.

De Raad kan verder enkel vaststellen dat verzoekers op geen enkele wijze concreet ingaan op de voorziene motivering. Zij tonen niet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn om in hun situatie te aanvaarden dat de kinderen wel degelijk tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur van thuis uit hebben meegekregen en in het verlengde hiervan niet blijkt dat de kinderen geen aansluiting kunnen vinden in het Armeense onderwijs, of op dit punt grote moeilijkheden zouden ondervinden. Verzoekers betwisten op zich niet dat de kinderen kunnen worden geacht via hen een band te hebben met Armenië, en evenmin dat de kinderen van thuis uit de Armeense taal en cultuur hebben meegekregen, onder meer gelet op de beperkte Nederlandse taalvaardigheid van verzoekers zelf. Op geen enkele wijze gaan zij concreet in op deze voorziene motivering. Zij tonen niet aan dat deze motivering steunt op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk is. In deze situatie overtuigen verzoekers niet waar zij thans betogen dat de kinderen in Armenië “*vanaf nul terug alles moeten leren*” en bijgevolg evenmin dat zij om deze reden wel degelijk een leerachterstand zullen oplopen.

De Raad stelt vervolgens vast dat verzoekers in hun aanvraag niet uitdrukkelijk hebben gewezen op een leerachterstand die de kinderen bij een eventuele terugkeer naar België zouden hebben opgelopen omdat zij intussen de lessen in België hebben gemist. Er blijkt dan ook niet dat zij hieromtrent een specifieke motivering konden verwachten. De Raad wijst op de in de bestreden beslissing voorziene motieven dat enerzijds niet blijkt dat de kinderen geen aansluiting kunnen vinden bij het Armeense onderwijs omwille van een taal- en culturele achterstand en anderzijds dat evenmin aannemelijk wordt gemaakt dat een gepaste scholing voor de kinderen niet mogelijk is in Armenië. Verzoekers brengen geen concrete argumenten aan die afbreuk kunnen doen aan deze motieven. Aldus overtuigen zij evenmin waar zij actueel op algemene wijze betogen dat de kinderen bij een eventuele terugkeer naar België, bij een positief antwoord op hun verblijfsaanvraag, een leerachterstand zouden hebben opgelopen. Op geen enkele wijze nemen zij de moeite met concrete argumenten aannemelijk te maken dat de kinderen geen scholing in Armenië kunnen volgen die vergelijkbaar is met deze die zij thans in België volgen.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle gegevens die verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerden ter staving van hun bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in dit verband een voldoende onderzoek voerde, zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.2.4. Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS